

τῶν Ἀρχιερέων ἱερωτάτης Συνόδου, ἀκρίβως τὸ πρᾶγμα συνδιασκεψάμενοι, ἐκρίναν τὸν προχειρισθέντα ὡς ἀναθέοντα ἀλλοχόθεν, καὶ τῆς ποιμαντικῆς Προεδρίας ἐκπτώτον, καὶ παντελεῖ καθιέρει καθυπέβηλεν αὐτόν τε τὸν χειροτονηθέντα, καὶ τοὺς τοῦτον χειροτονήσαντας, τὸν τε, φημί, Κερκλληνίας καὶ Ζακύνθου, καὶ τὸν Λευκάδος, ὡς δῆλον ἐκ τῶν ἐκδοθέντων Πατριρχικῶν Γραμμάτων, ἐν μηνὶ Σεπτεμβρίῳ αΨ ξ β΄. Ἰνδικτ. ιθ. (90)

Σφοδρῶς ἀδημονῶν ὁ Φατζέας διὰ τὴν ἀπρονόητον ταύτην καθίρσιν, ὑπεχώρησεν εἰς τὰ ἴδια (κατ' ἐντολήν καὶ τῆς Γερουσίας), πάσης ἱεροπραξίας ἀπεχόμενος. Εἰς ταύτην ὁμοίως τοῦ Φατζέα τὴν ἀτυχίαν συνέτρεχε (λέγει ὁ Βενδότης) τὸ μῖσος, καὶ ἡ κακία τῶν περὶ τὸν ἐφάμιλλον αὐτοῦ (τὸν Μίλλικον). Ἐν τούτῳ δὲ τῷ μεταξύ, ἰδοὺ ἐκ Ῥώμης καὶ ἕτεροι Κοῦλλαι δύο, ἡ μὲν τῆς 22. Ἰανουαρίου, ἡ δὲ τῆς 30. Ἀπριλίου τοῦ 1763, ἐν αἷς ἐλέγχει πῆν Γερουσίαν, ὡς ἐπιτρέψασαν ἀνάθεασιν σχισματικοῦ εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν Ὀρόνον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἁγ. Γεωργίου, καὶ ἀθετήσασαν τὸν δοθέντα λόγον, ἵνα διατηρῆ σῶαν τὴν ὀρθοδοξο-καθολικὴν ρωμάναν θρησκείαν· παρκαίνει δὲ τοὺς Βενδουτοὺς εἰς διόρθωσιν τοιούτων σκηνδάλων· προβάλλει καὶ ἐκβολὴν τοῦ ψευδεπισκόπου Φατζέα, μεθ' οὗ, ὡς μὴ ἀνεκτοῦς Ἐφημερίους νομίζει τοὺς μὴ περὶ πίστιν ἀνκροθέντας. Μετὰ δὲ τινος δια-

μάχας, ἀπήντησε μὲν πρὸς τὰς παπικὰς οἰμωγὰς τε καὶ ἀπειλὰς ἡ Γερουσία, διὰ γενικῶν δημάτων, ἵνα μὴ καὶ ἄλλως παγιδευθῆ· τέλος δέ, πρὸς ὑψικίτερα Γράμματα οὐκ ἀπήντησε, καὶ τὰ πράγματα βρῆως κατεσιγάζθησαν (91). Ἡ δὲ Γερουσία πάλιν ἐζήτησε τὰς Ἐκδόσεις παρὰ τοῦ ΚΗ. Πατριάρχου (92). Τίνα δὲ καὶ τὰ ἐκεῖσε γινόμενα, λέγομεν.

Διήγεν ἐν πληρεστάτῃ (ὡς προείπομεν) ἀπραξίᾳ ὁ δυστυχὴς Φατζέας, ἀτενίζων πρὸς θεὸν καὶ περιέμενεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀποφάσεις· ἔνθα καὶ τὸν Πρωτοσύγκελλον Ἰωαννίκιον τὸν Κονταρῆν ἀπέστειλεν, ὅπως παρὰ τοῖς ἐκεῖσε Ἀρχιερεῦσι δικαιώσῃ αὐτὸν ἐκ τῶν πολλῶν τοῦ κατ' αὐτοῦ κόμματος κατηγοριῶν (93). Προσεπιστειλάντων δὲ καὶ τῶν τοῦ Νικοῦ ἱεπιτρόπων, πέμπει πρὸς αὐτοὺς ὁ Πατριάρχης ἀπάντησιν (αψξβ'. τῆ ἡ. Νοεμβρ.), ἐν ἣ καὶ τῆς καθαιρέσεως τοὺς λόγους ἐπιβεβαίωσεν, καὶ τὴν τῶν Ὁρθοδόξων Ὁμῆγυριν εἰς σύνδεσμον ἀγάπης παραινεῖ, καὶ εἰς ἐνότητα Πίστεως (94). Ἰδὼν δὲ ὁ βενετὸς Πρέσβυς τὸ τοῦ πράγματος δυσπεραίωτον, συμφωνεῖ μετὰ τοῦ Μεγάλου Διερμηνέως Ῥάλλη, πρὸς ἀθώωσιν καὶ συγχώρησιν τοῦ καθαιρεθέντος Φατζέα· καὶ δὴ καὶ ὁ Ῥάλλης πολλὰ ἦν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐνεργήσας, καὶ τινες δὲ τῶν Ἀρχιερέων συνεφρόνουν αὐτῷ (95). Μαρτυροῦσι δὲ τὰ γράμματα τοῦ τε Ἱεροσολύμων Πατριάρχου καὶ τοῦ Διερμηνέως Ῥάλλη πρὸς τοὺς

Ἐπιτρόπους καὶ τὸν Φατζέαν, καὶ αὐτοῦ δὲ τοῦ πρώην Πατριαρχεύσαντος Ἰωαννικίου τοῦ Γ', πρὸς Μιχαὴλ Σάβαν, καὶ τοῦ Ἰππότου, τέλος, καὶ Πρέσβεως Κορρέου, ἃ τινὰ τοῖς Ἐπιτρόποις τῆς Κοινότητος ἐνεχειρίσθησαν παρὰ τοῦ ἰδίου Φατζέα (96). Ἀλλ' ὁ ἐκ Νεαπόλεως ἰατρὸς τοῦ Σουλτάνου, Κάρος ἐπονομαζόμενος, ὄντως ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν Λατίνων ὑποπεμφθεὶς, ἐνεφάνισεν αὐτῷ, ὅτι τοῦ Φατζέα ἡ ἀποκατάστασις ἀπέβλεπε πρὸς ἀνάκλησιν πολλῶν εἰς τὸ βενετικὸν Κράτος ἐκ τῶν νεωστὶ ὀθωμανῶν γενομένων ὑπηκόων, ἵνα παραδεχθῶσι τὸ δυτικὸν δόγμα. Καὶ ἰδοὺ τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ ἐντολὴ παρὰ τοῦ πρώτου Βεζύρη, ἵν' ἀπέχη ἀφ' οἵασδήποτε συγκαταβάσεως, προκειμένων λόγων πολιτικῶν. Τοιαῦτα μὲν καὶ τοσαῦτα συνέβαινον, ὅτε ὁ Ῥάλλης ἐπανελάβε τὴν παράκλησιν· πάλιν ἐδικαίωσε τὸν Φατζέαν· ὁ δὲ Πατριάρχης ἀπήντει, ὅτι ἐν μὲν ἐχυτῷ ἀθῶον διελογίζετο τὸν Φατζέαν, συμφρονούντων καὶ ἄλλων Ἀρχιερέων· οὐκ ἠδύνατο ὅμως ἀποπέμψαι καὶ τὰς ἐκδόσεις, ἕνεκα προσκομμάτων τινῶν. Τὴν αὐτὴν λοιπὸν Πατριαρχικὴν ἀπάντησιν μαθὼν ὁ ῤηθεις Κονταρῆς, διεκοίνωσεν (ἀπερισκέπτως τφόντι) τῆδε κάκεισε· διὰ τοῦτο καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν ὁ Πατριάρχης. Ὅθεν καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας διεδόθη ἔλευσις εἰς Βενετίαν γραμμάτων ἀφ' ἐτικῶν.

Ἀποτυχοῦσα λοιπὸν ἡ Γερουσίᾳ τῆς ἀποστολῆς τῶν καὶ ἄπαξ καὶ πολλάκις ἐκζητηθει-

σῶν Ἐκδόσεων, ἐθέσπισε τῇ 14. Σεπτεμβρίου 1765 ἀνάβασιν τοῦ Φατζέα εἰς τὸν Ἐπισκοπικὸν Θρόνον. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἐπίτροποι δυσκόλως περὶ τούτου εἶχον, ὡς μὴ ἰδόντες εἰτέτι τὰς ποθουμένας Ἐκδόσεις, ἐκλητεύθησαν (τῇ 19 Σεπτ.) παρὰ τῆς Δεκαρχίας ὃ, τε Λεωνάρδος ὁ Καπετανάκης, καὶ Λάμπρος ὁ Σάρος, καὶ Δημήτριος ὁ Θεοδοσίου· ἡ δ' ἐπέτρεψεν αὐτοῖς δι' ἐντόνων ῥημάτων (κατὰ χρέος ἐγγεγραμμένων ἐν ταῖς Πράξεσι τοῦ Συλλόγου (97)) τοιάδε· « Ἀναβή-
 » τῶ ἀμέσως ὁ Ἐπίσκοπος ἐπὶ τὸν θρόνον, πρὸς
 » τὸ ἐκτελέσαι τὸ πνευματικὸν αὐτοῦ λειτούρ-
 » γημα.—Οἷονδῆποτε Γράμμα φθάσῃ ἐκ τοῦ Κων-
 » σταντινουπόλεως Πατριάρχου, εὐθύς, μυστικῶς
 » τηρηθὲν, ἀνακοινοῦσθω τῇ Δεκαρχίᾳ, ἥτις καὶ
 » θεσμοθετήσῃ τὰ δέοντα.—Πειθέσθωσαν πνευ-
 » ματικῶς οἱ Ἐπίτροποι κατὰ πάντα τῷ ἄνω-
 » θεν Ἐπισκόπῳ.—Τιμωρείσθωσαν, τέλος, οἱ πα-
 » ραβάντες. » Τοιοῦτου ὑπὸ κερδοσκοπίας καὶ
 κακίας τεχνευθέντος δράματος, ὅπερ ἡ ἀμφοτε-
 ρίζουσα καὶ δολοπλόκος πολιτικὴ τῶν Βενετῶν
 ἐξώγκωσε, καὶ ἡ ἀνανδρος τοῦ Φατζέα φύσις,
 ὡς ἄλλος ὑποκριτῆς, παρέστησεν, οὕτωςί τὴν λύ-
 σιν περιγράφει ὁ Βενδότης, μάρτυς τῶν γενο-
 μένων αὐτόπτης· « Ἀναβαίνει (λέγει) πάλιν εἰς
 » τὸν θρόνον, ἱεουργεῖ, χειροτονεῖ, καὶ πᾶσαν
 » ἱεροπραξίαν ἐκτελεῖ· καὶ ἰδοὺ σχίσμα μέγα
 » ἠγέρθη μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων, διότι οἱ μὲν
 » εἰσῆρχοντο εἰς τὸν Ναὸν, παρόντος τοῦ Φατ-

« ζέα, οἱ δὲ φθονεροὶ ἔφευγον, ὡς ἀπὸ ἀφωρι-
 « σμένου· οἱ μὲν ἠσπάζοντο τὴν δεξιάν, οἱ δὲ
 « ἐκάλουν αὐτὸν σχισματικόν, καὶ λύκον εἰς τὴν
 « ποίμνην τῶν προβάτων· καὶ, παρόντος ἐμοῦ,
 « δις ἔπτυσαν αὐτόν. Εἷς ἐπλησίαζεν εἰς τὴν
 « ἱεράν Μετάληψιν, καὶ ἕτερος ἀπήρχετο εἰς τὴν
 « Ἐκκλησίαν τοῦ ἀγίου Μάρκου· εἷς ἐξωμολο-
 « γεῖτο καὶ ἐμεταλάβαινε τῶν ἀχράντων Μυστη-
 « ρίων, καὶ ἕτερος ἀναχωροῦσεν εἰς Τριέστιον.
 « Ἔως οὗτο ὁ Φατζέας ἔζη, δὲν ἦτον ἐλπίς σω-
 « τηρίας, νὰ κληνεύσῃ τὸ σκάνδαλον· μάλιστα
 « ἐκινδύνευε καὶ ἡ Ἐκκλησία νὰ ὑποπέσῃ εἰς
 « τὸν ζυγόν » (98), διότι ἀκαταπαύστως ὑπέ-
 « σκαπτε τὸν βόθρον ἢ Ῥώμη. Ὁ δὲ ταλαίπωρος
 « Φατζέας, ἐπὶ μακρὸν ἀσθενήσας, ἀπεβίωσεν, ἐν
 « κλαυθμῷ καὶ ὄδυρμῷ, τῇ 9 Ἰουλίου 1768.

« Εὐθύς μετὰ τὴν θανάτῳ τοῦ Φατζέα (ἐπι-
 « λέγει ὁ Βενδότης) ἤθελον πάλιν οἱ Ὀρθόδο-
 « ξοὶ νὰ ἐκλέξωσι νέον Ποιμένα, ἀλλ' ἐδυσκο-
 « λεύοντο· ἕως τόσον ἀπέλαυσαν τὴν συγχώρη-
 « σιν ἀπὸ τὸν Πατριάρχην διὰ τοὺς Ἐφημερίους,
 « τοὺς συλλειτουργήσαντας τῷ Φατζέα. Ὑστε-
 « ρον διανοηθέντες πάλιν νὰ ἐκλέξωσιν Ἀρχιε-
 « ρέα, ἐπέτρεψεν αὐτοῖς εὐμενῶς ἡ Ἀριστοκρα-
 « τεία νὰ ψηφίσωσιν ἐλευθέρως. Καὶ συναχθέν-
 « τες ὁμοθυμαδόν, ἐψήφισαν » τὸν Κυθήρων Ἐ-
 « πισκοπὸν Βικηφόρον τὸν Μόρμωρην, τῇ 31. Ἰου-
 « λίου 1768. Εἰρῆς δὲ τὸν ἐνοχλοῦντα πάλιν Λε-
 « γάτον τῆς ἡμέρας ἐξεφράσθη ὅτι, θεμελιουμένη

ἐπὶ ἀξιώματα καὶ σταθερὰς ἀρχὰς εὐσεβείας τε καὶ φρονήσεως, ἀναγκαίας εἰς ἐκάστης Διοικήσεως τὴν εὐνομίαν, ὡς πρὸς τὰ τῶν ὑπηκόων καὶ τοῦ Κράτους (*), προενόησεν αἰείποτε περὶ ἡρεμίας καὶ εὐχαριστήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ὀμηγύρεως (99). Ἐῷ δ' ἐν Ῥώμῃ βενετῷ Πρέσβει ἀνήγγειλε τὴν τοῦ Μόρμορη ἐκλογὴν, συνωδᾶ γενομένην πρὸς τὴν τοῦ 1635 (τοῦ Βελεριανοῦ δηλονότι) (100). Ὁ Κυθῆρων ὁμῶς Ἐπίσκοπος γράφων πρὸς τοὺς Ἐπιτρόπους (101), δικαίως καὶ ἐπιμόνως ἀπήτει, πρὸ τῆς εἰς Βενετίαν ἀφίξεως, τὰς πρὸς μετάθεσιν τῆς Προεδρίας Πατριαρχικὰς ἐκδόσεις· ὑπὲρ ὧν καὶ παρὰ τῆς Γερουσίας ἐγράφη, τῆς καὶ τοῦτο προσθείσης « ὅτι » πρόκειται περὶ Ἐπισκόπου Κυθῆρων, ἀνεξαρτήτου ἐκ τῆς Ῥωμαϊκῆς Δύλης » (102). Ἄλλ' ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀνέβαλεν εἰς ἐπιτηδειότερον καιρὸν πᾶσαν περὶ τούτου ἀπόφασιν, ἐπιφέρων καὶ ὅς ὁ Σουλτάνος συνέλαβεν, ἐπὶ τοῦ Φατζέα, ὑποψίας περὶ τῆς ἐπὶ θρησκευτικῷ σκοπῷ ἀποσπάσεως τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ· ὑποψίας ἴσως (ἔλεγε) μηχανορραφείσας ὑπὸ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ῥωμάνου Βικαρίου· ἐξ ὧν καὶ ἡ πρὸς τὸν Πατριάρχην ἐντολὴ, ἵνα μὴ εἰς τοιαῦτα ἐπεμβαίῃ (103).

(*) Τούτου χάριν, καὶ αἱ μετέπειτα Διοικήσεις ἀνεγνώρισαν, καὶ νῦν δὲ ἀναγνωρίζουσι καὶ ἐν Βενετίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Εὐρώπης τὰ δικαιώματα τῶν Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων.

Ἐν μέσῳ δὲ τούτων ἀβεβαίων πραγμάτων, μετὰ ἔτη δύο ἀποβιώσαντος ἐν Κυθήροις τοῦ Νικηφόρου, καὶ ἕτερον ἡ Ἀδελφότης ἐψήφισε Νικηφόρον (21. Ἰανουαρ. 1772), τὸν ἐκ Κερκύρας σοφώτατον Θεοτόκην, καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πολύφωτον ἐγκαλλώπισμα. Πληροφορηθεὶς παρὰ τῆς Ἀδελφότητος περὶ τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ, ἀπήντησεν ἀπαιτῶν, πρὶν ἢ παραδεχθῆ τὸ τῆς Φιλαδελφείας ἀξίωμα, τὴν παρὰ τῆς βενετικῆς Διοικήσεως δημοσίαν μὲν ἀκύρωσιν τοῦ θεσπίσματος τῆς 31. Δεκεμβρ. 1761, δημοσίαν δὲ ἀπόφασιν « ὅτι ὁ Φιλαδελφείας ὅλως ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ Πατριρχικοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Θρόνου, πρεσβεύων αἰεὶ τὰ τε δόγματα καὶ τὰ ἔθιμα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ». Πρὸς δὲ τούτοις, παρεκίνει καὶ τοὺς ἐν Βενετία Ὁρθοδόξους εἰς ἐνυπόγραφον πρὸς τὴν Αὔθεντίαν ἀναφορὰν, τρανῶς καὶ ἀτρομήτως ὁμολογοῦντας ἐαυτοὺς, καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας καὶ γέροντας καὶ παῖδια, μὴ ἠνωμένους τῇ Ῥώμῃ, ἵνα διὰ ταῦτα καὶ ὁ Πάπας ἀπέχη πάσης, ἣν ἡξίου τῷ 1772, δικαιοδοσίας ἐπὶ τε τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν καὶ τοῦ αὐτῆς Ποιμενάρχου. Καὶ προσετίθετο, ὅτι ἡ ἐν Βενετία Ἐκκλησία κοινῶς ἐνομιζέτο Γραικο-ρωμόνα, ἀφ' ὅτου ὑπῆρχον ὅ, τε Τυπάλδος καὶ ὁ Φατζέας, περὶ ὧν συνέγραψεν ὁ Le Bret (104). Τί δ' οὐκ ἐποίησε τότε ἡ Κοινότης; τί δ' οὐ παρέστησε δεομένη, ὡς θυγάτηρ γνησία τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ

Ἐκκλησίας; Ἐγγραφεν ἀκαμάτως, συνεβουλεύετο, καὶ ἐξ ἐλπίδος εἰς ἐλπίδα μετέβαινε καθ' ἑκάστην. Ἐκυμαίνετο δὲ καὶ ἡ Διοικησις ἀναμέσον, ὧν ἀνέφερον οἱ Ὀρθόδοξοι ἰσχυρῶν λόγων ὑπὲρ τῆς ἐχυτῶν πνευματικῆς ἐλευθερίας, καὶ ἀναμέσον ἀμφισβητήσεων καὶ ἀντιφάσεων, ἐν αἷς ἐμπεριέπλεξεν αὐτήν, ὡς πρὸς τὴν χάσκουσαν Ρώμην, ἢ ἀσυνείδητος αὐτῆς πολιτικῆ, Μαρτυρεῖ δὲ τὰ λεγόμενα, πρὸς τοὺς ἐν Ἀρχείοις σωζομένοις ἐγγράφοις, καὶ ἡ διατηρουμένη ὑπὸ τῆς Κοινότητος ἀλληλογραφία τοῦ περὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν ἀπροσμάχου Θεοτόκου, ἀντεπιτείλαντος ἐπὶ τέσσαρα ὅλα ἔτη. Ὅς τις καὶ ἰδὼν, τέλος, ἐπὶ πολὺ βραδύνουσαν τελείαν τῶν πραγμάτων ἀπόφασιν, παρητήθη τῆς Ἱεραρχικῆς ἀξίας, τῆ 8. Νοεμβρ. 1775, ἀπὸ Ἰακίου (105).

Ἐκ τούτων ὄλων, θεωρήσασι ἡ καὶ ἤδη ψυχομαχοῦσα σχεδὸν Ἀριστοκρατία τὸ περὶ θρησκείαν ἀνέκαθεν ἀπαράφθορον καὶ ἀκλόνητον τῆς Κοινότητος, καὶ τοὺς ἄλλοθεν ἐκ τοιούτων καὶ τοσοῦτων σκανδάλων ἐνδεχομένου, ἐθέσπισε κινδύνους τῆ 31. Αὐγούστου 1780, ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου, προεδρεύοντος μὲν πνευματικῶς τοῦ τε Ναοῦ καὶ τῆς Κοινότητος, καὶ τῶν ἀκεφάλων τῆς Ἐπικρατείας ἐκκλησιῶν, ἐκτελοῦντος δὲ ἀνενοχλήτως καὶ μονίμως τὰ τῆς θρησκείας αὐτοῦ, καὶ τῶν ἐθίμων, καὶ συνηθειῶν ἀκυρώσασα, πρὸ πάντων, καὶ τὸν ἄλλοτε ἐπιβλαλλόμενον τοῖς Γραι-

κοῖς ὄρκον, τὸν μηδέποτε ἀποδοθέντα, καὶ ἄπρακτον ἐκ πείρας ἀποδεδειγμένον (106). Ψηφισματικὴ δ' εὐθὺς γενόμενης παρὰ τῆς Ἀδελφότητος, ἐξελέχθη,

Θ'. Σωφρόνιος ὁ Κουτούβαλης (1780-1790), Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου Ἀρχιεπίσκοπος· ὃς τις τῶν προκατόχων αὐτοῦ ἀπολαβὼν τὰ εἰσοδήματα, ὀρθοδόξως καὶ εἰρηνικῶς τὸν Ἀρχιερατικὸν Ὀρθόνον κατέσχε, δι' Ἐκδόσεων Πατριαρχικῶν τῶν ἀπὸ ιε. Ἰανουαρίου αψπβ'. Ἰνδικτ. ιε., συνεπιφημισάντων μετ' εὐφροσύνης τῶν Ὀρθοδόξων Ἀδελφῶν, καὶ νῦν, καὶ εἰς αἰῶνα, συνεπιφημιζόντων τὸν Παναγιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως καὶ Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, καὶ μὴ ἀναγνωρίζοντων ἑτέραν, παρὰ τὴν Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἧς Λίθος ἀκρογωνιαῖος, καὶ Κεφαλή, ὁ Χριστός. Ἦτις καὶ συγκατένευσεν εἰς ἀποστολὴν τῶν Ἐκδόσεων, βεβαιωθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει βενετοῦ Πρέσβεως, ὅτι ἡ ἐκλογή τοῦ Ἀρχιερέως Σωφρονίου ἀνεπίδεκτος ὑπάρχει πάσης ἀμφιβολίας τῆς περὶ τῶν ἐθίμων τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος, ὡς ἀπὸ πολλοῦ προεδρεύοντος, καὶ ὄντος ἐλευθέρου καὶ ἀνεξαρτήτου ἐκ τῆς Ῥωματικῆς Ἀύλης (107).

Τοῦ δὲ Σωφρονίου τελευτήσαντος, ἐψηφίσθη

ἀντ' αὐτοῦ ὁ ἐκ Λευκάδος Γεράσιμος ὁ Ζυγούρας, ὁ καὶ Ἐφημέριος, (1790-1820). Οὗτος δὲ τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ τὴν ἐπικύρωσιν παρὰ τῆς Διοικήσεως ἔλαβε μόνον τῇ 26. Σεπτεμβρ. 1795, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν ἀναγκαίαν χειροτονίαν πρὸς δικαιοδοσίαν ἐπισκοπικὴν· διότι, πρὶν ἢ φθάσωσιν αἱ ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως Πατριαρχικαὶ Ἐκδόσεις, ἢ τῶν Βενετῶν Ἀριστοκρατία κατεστράφη (12. Μαΐου 1797), καὶ τῆς Ἐκκλησίας τὰ πλούτη (συγκείμενα ἐξ 1,667,800 φράγκων, καὶ τοκισθέντα παρὰ τῷ βενετικῷ Νομισματοκοπείῳ) ἐν ἀκαρεΐ ἠφανίσθησαν. Καὶ οὕτω μετὰ τοῦ Σωφρονίου ἔπαυσεν ἡ σειρά τῶν Προέδρων τοῦ ἐν Βενετίᾳ Ὁρθοδόξου Ναοῦ, Φιλαδελφείας Μητροπολιτῶν, καὶ Ἐξάρχων Πατριαρχικῶν.

Μετὰ δὲ τὴν πτώσιν τῆς Ἀριστοκρατίας, ἰδοῦσα ἡ Ὁρθόδοξος τῶν Ἑλλήνων Κοινότης διαρκουῖσαν τότε ἐν Βενετίᾳ τὴν δημώδη καὶ ψευδῆ παράδοσιν, ὅτι οἱ Γραικοὶ ἦσαν Κ α θ ὀ λ ι κ ο ι, (ἐπειδὴ ἐξ ἀρχαίας συνηθείας (108), μᾶλλον δὲ πρὸς ἀποτροπὴν τῶν γινομένων ἡμῶν παρὰ τοῦ ὄχλου δημοσίων ὕβρεων, τὰ λείψανα τῶν Ὁμογενῶν ἐκ τῆς οἰκίας αὐτῶν εἰσέτι μετεκομίζοντο διὰ ξηρᾶς ὑπὸ τοῦ λατινικοῦ Κλήρου τῆς παροικίας, καὶ παρεδίδοντο ἐπὶ ταῖς θύραις τοῦ Ὁρθοδόξου Ναοῦ, ἀντὶ τοῦ ἡμίσεος τῶν τυχηρῶν), διὰ τοῦτο ἐφρόντισε 1797, ὅπως καὶ ἡ τοιαύτη τῆς ἀμαθείας παράδοσις παύσῃ εἰς τὸ ἐξῆς τὸ παράπαν, τρανῶς ὁμολογήσασα ἐαυ-

τὴν μὴ ἠνωμένην, παρουσιασθέντων ἐπὶ τοῦ-
τω τῇ Διοικήσει (1807) τοῦ τε ὑποψηφίου Ζυ-
γούρα καὶ τοῦ ἐκ Κεφαλληνίας Ἐπιτρόπου Ἄν-
δρέου τοῦ Τζιτζέλλη· οἵτινες συγχρόνως ἠτή-
σαντο ἴδιον τῶν Ὁρθοδόξων δικαίωμα εἰς ἐκφο-
ρὰν τῶν λειψάνων· οὐπερ καὶ διὰ θαλάσσης ἐπέ-
τυχον, βεβαιωθέντος τῷ 1811, καὶ 1834 (109).
Καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006